SPRAVEDLNOST nebo POMSTA

I.

Seznámení

Jiřina Musilková

Spravedlnost nebo pomsta

I. Seznámení

Jiřina Musílková

© Jiřina Musílková, 2026
Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face,
Charkovská 6, 708 00 Ostrava-Poruba
www.enface.cz

1. vydání
Ostrava, 2026

ISBN 978-80-87264-88-1 (ePub)
ISBN 978-80-87264-95-9 (mobi)
ISBN 978-80-87264-96-6 (pdf)

Příběh vypráví mladá agentka, která dříve působila v řadě zemí. Příběh „Seznámení“ řeší situaci, kdy agentka Jana přezdívaná „Gi“ se vrátí ze zahraničí domů a stane se terčem útoku. Nasazuje svůj život, aby ochránila své přátele a rodinu a zabránila dalšímu atentátu. V mysli se potýká s řadou otázek. Lze vůbec ochránit své blízké? Jak zabránit dalšímu útoku? Kdo stojí za atentátem na ni a na její přátele? Odpověď najdeme v tomto příběhu.

Autorka

Úvod

Milý čtenáři, tato kniha je určena především pro laickou veřejnost. Jakákoliv podobnost příběhu je zcela náhodná. Možná poznáváš některá zeměpisná označení či území. Události, které jsou zde popsány, se nikdy neuskutečnily. Příběhy jsou smyšlené a zasazené do území, které možná znáš.

Příběhy nebyly konzultovány s bezpečnostními složkami. Nebyl přizván žádný odborník na zbraně, na taktiku a strategii bezpečnostních složek. Události, které jsou zde popsány, proto mohou působit trochu naivně. Úkolem příběhu bylo pouze pobavit čtenáře.

Přeji ti dobrou zábavu.

Kapitola první

Je první jarní den. Venku je opravdu hezky, ale já trávím svůj čas v hotelovém pokoji. Jsem hostem na mezinárodní bezpečnostní konferenci, která se koná v jednom z moravských měst. Celé dopoledne jsem velice nesoustředěná, rozladěná a unavená. Konference probíhá již třetí den a v poledne bude končit. Konference probíhala podle harmonogramu a nic zvláštního se nedělo. Ráno jsme vstali, moji kolegové posnídali a šli si poslechnout závěrečné příspěvky o bezpečnosti státu.

Zůstala jsem na hotelovém pokoji a snažím se pracovat. Moje únava souvisí s tím, že mám problémy se spaním. Několik hodin jsem prospala v autě před dvěma dny, když jsme jeli na konferenci. Kolega Patrik seděl vzadu v autě a já si mohla odpočinout. Ale od té doby žádný spánek. Včera večer se mi nabízel Patrik, že si vedle mě lehne, pokud se chci vyspat, ale já jsem nechtěla. Něco jiného je v autě, kdy se o něho opřu a mohu spát, ale ležet vedle cizího muže v posteli jen proto, abych se vyspala, je divné.

Od rána mě bolí žaludek, proto jsem moc nesnídala. Takové pocity jsem měla naposledy v místě, kde došlo k raketovému útoku. V myšlenkách se vracím ke staré záležitosti, jako bych se vrátila v čase. Cítím krev, pot, síru, oheň. Je to jako varování, jako by se mělo něco stát. Vždyť už je to přes deset let a najednou se mi vybavily všechny vzpomínky na raketový útok.

Na přednášky jsem přišla pozdě, protože jsem kontrolovala zprávy od tajné služby. Nepotvrdilo se zvýšené riziko během konference. Proto nevím, co mě rozhodilo. Jako poradce ředitele tajné služby samozřejmě nemusím být na konferenci, spíš jsem zde kvůli plukovníkovi. Za těch dvacet let, co se známe, jsme opravdoví přátelé.

Plukovník Nový se zde chtěl setkat s některými přednášejícími. Zná spoustu lidí ještě z doby, kdy pracoval jako agent. Je zde několik jeho přátel ze zahraničí. Včera měli vystoupení kolegové z Polska a Slovenska. Problémy v těchto zemích jsou stejné jako u nás. Poslouchám příspěvky přednášejících. Většina příspěvků je nudná, stále se opakující věci, které nikam nevedou. Včerejší příspěvky byly podobné. Pořád stejná písnička o tom, že je málo peněz, málo příslušníků, špatná fyzická kondice nových adeptů v bezpečnostních složkách a podobně. Nikam jsme se neposunuli, ačkoli je třeba zdůraznit, že někteří přednášející se aspoň snažili nastínit některé problémy, především s bezpečnostními prověrkami ve státní správě. Hlavní problém je však nebezpečí z východu a hackerské útoky. V tomto se shodla většina přítomných. Nemohu vystoupit se svými postřehy, protože na sebe nechci upozornit. Jsem tady pouze jako poradce a pozorovatel.

Je zde můj tým, který tvoří Jaroslav Polák, kterému každý říká Jimmy, Patrik Slezák a Ronald Čepek, kterého zkráceně oslovujeme Rony. Všichni agenti jsou zaskočeni, protože jsem je ráno donutila vzít si na sebe taktické vesty.

Chtějí vědět, zda se změnilo riziko během konference. Jak jim mám vysvětlit, že je to pocit, který mě přinutil k tomuto kroku? Jak jim mám říct, že je to můj šestý smysl, který mě už několikrát varoval před nebezpečím? Vypadala bych jako blázen, a ne jako agentka tajné služby. Všichni agenti už pro mě pracují 3 roky, v podstatě od té doby, co jsem opustila práci v Pentagonu a vrátila se domů. To, že mají agenti na sobě neprůstřelné vesty, není nic mimořádného, protože nejsem sama, kdo tu má ochranku.

Hotel opouštíme jako poslední z konference. Můj přítel z tajné služby již také odjel se svou ochrankou před několika minutami. Byl tady dvěma auty. Protože šlo o mezinárodní konferenci, tak posílená ochrana byla logická. Tajná služba zajišťovala ochranu nejen svému řediteli, ale také dalším hostům konference. Rony sedá za volant a Jimmy si sedá vedle něho. S Patrikem nastupujeme a sedáme si dozadu. Čeká nás tříhodinová jízda, při které si mohu nachystat podklady pro zítřejší jednání bezpečnostního výboru. Ochranka mě sleduje, protože se ještě nestalo, abych si vzala taktickou vestu na cestu autem. Přemýšlím, jestli bych místo přípravy podkladů pro plukovníka neměla cestu prospat. Aspoň bych si odpočala, jenže jsem stále velice nervózní. Možná, až najedeme na dálnici, tak se opřu o Patrika a na chvíli zavřu oči.

Město je ucpané, je tady několik uzavírek a chvíli potrvá, než vyjedeme a dostaneme se na dálnici. Takto vypadá každé město v době dopravní špičky. Kolona aut se

pohybuje pomalu a Rony už naštvaný chce pustit maják, abychom se pohnuli z místa. Můžeme použít maják, máme na to právo, ale já nechci na sebe zbytečně upozorňovat. Konečně silniční omezení skončilo. Jen co se kolona rozjela, „prásk, prásk.“ Auto prudce brzdí.

Cítím bolest. Přestože auto nejelo příliš rychle, došlo k nárazu. Bezpečnostní pás se zasekl, a i přes vestu cítím bolest. Bože, to byla rána. Máme nabourané auto, to je moje první myšlenka. „Jste všichni v pořádku?“ je můj dotaz. Vyhodnocuji situaci. Rony je v bezvědomí a opřený o volant. Jimmy se ke mně stáčí s dotazem, zda jsem v pořádku. Jenomže slyšíme zase rány: „Prásk, prásk.“ Do prdele, vypadá to na střelbu, jde to zleva. „Ven, ven, za auto,“ křičím. Rony bohužel zůstal za volantem, musíme ho alespoň stáhnout na sedačku. Podařilo se mi rozepnout jeho pás a stáhnout Rona přes sedačky. Vidím, že na hlavě má trochu krve, musel se udeřit do hlavy. Jimmy s Patrikem jsou v obranných pozicích a pátrají, odkud jde střelba.

V duchu se modlím. Panebože, jen ať to není střelba. Je a bohužel uprostřed města. Ten zvuk je ale jiný, než jaký znám ze střelnice. „Kryjte se, hlavně se kryjte!“ Moje zbraň je v kufru, do kterého se nedostanu. Ochranka má u sebe pouze krátké zbraně. Rony je pořád v autě, leží přes sedačky. Patrik mi ukazuje, že se posune za auto a ukryje se za betonovými květináči, které jsou umístěny podélně kolem chodníků. Z místa, kde se nacházíme, totiž nevíme, odkud se střílí, a auto nám pravděpodobně nedává úplnou

ochranu. Jimmy se zatím kryje se mnou u zadních dveří a hledáme nové místo k úkrytu.

„K zemi!!! Kryjte se!!“ to křičíme na několik lidí, kteří si myslí, že jde o dopravní nehodu, a chtějí nám pomoci. Naše auto stojí napříč přes cestu a za námi začínají zastavovat auta. Naštěstí všichni zůstávají ve svých autech, protože je vidět, že máme zbraně. Patrik se opatrně posouvá k novému úkrytu. Slyším střelbu. Patrik to dostal do paže a měl zřejmě velké štěstí, protože já už vím, že zvuk, který slyšíme, je jiný, a vím proč. Protože střelec použil průbojné náboje. Křičím: „Průbojné.“ Patrik měl zřejmě velké štěstí, přestože krvácí. Byla to odražená kulka, protože kdyby nebyla, nechci ani domyslet následky, mohl být mrtvý nebo bez ruky.

Jimmy mě asi neslyšel, nevím, co dělá, plíží se a couvá k betonovým košům. Znovu výstřel. Dostal ránu do hrudníku. Vesta kulku zachytila, ale Jimmy přepadl přes betonové květináče a padá k zemi a sténá. Já ale už vím, odkud se střílí. Problém je v tom, že nemám zbraň. Volám na Patrika. „Vím, kde je střelec.“ On odpovídá: „Já také a jsou tam dva. A jsou už blízko.“

Patrik je ve špatné pozici, je zraněný a z místa, kde je, nelze bezpečně střílet. Musím se posunout směrem k Jimmymu. Slyším dva výstřely a cítím velikou bolest v zádech a znovu. Vypadá to na dva zásahy. Dopadám kousek vedle Jimmyho. Ještě že mám taktickou vestu, ale ta

by asi nestačila. Mám na sobě vesty dvě, a kromě mého týmu to nikdo neví.

Střílet musím já, ale nemám zbraň. Za mnou sténá Jimmy. „Gi, chytej!“ A z posledních sil mi hodil svoji zbraň. Chytám ji v letu. „Prásk, prásk.“ Otočka a znovu střílím. Kromě sténání a křiku několika lidí okolo již není nic slyšet. Zdá se, že jsou oba útočníci mrtví. Na místě je panika, protože lidé kolem nás pochopili, že jde o střelbu. Nyní už se situace pomalu uklidňuje.

Teď se musím postarat o své přátele. Zvedám se ze země a kontroluji Rona. Má ránu na hlavě a je stále v bezvědomí, ale dýchá pravidelně. „Proč ho neochránil boční airbag?“ jde mi hlavou. Dívám se po Patrikovi, který stále krvácí, ale naštěstí to není život ohrožující. Přestože je zraněný, běží k oběma střelcům, aby se ujistil, že z jejich strany již nebezpečí nehrozí. Musím k Jimmymu.

„Jimmy, Jimmy, jsem u tebe.“ Klekám k němu a kontroluji ho. Jimmy velice špatně dýchá. Spíš začíná lapat po dechu. Bohužel, je velice těžce zraněný. Ale vždyť má na sobě dvě vesty stejně jako já a Patrik. Vypadá to, že si při pádu zlomil žebro, a to propíchlo plíci. Bože, můj Jimmy, přece nemůže umřít tady teď a na ulici.

„Jimmy, dívej se na mě. Je to rozkaz, slyšíš!“ „Jimmy, nenechám tě tady, nenechám!!! Rozumíš!! Dívej se na mě!“ Snažím se z něj opatrně sundat vestu. Ale on je tak velký a těžký. Znovu na něj mluvím. „Jimmy, Jimmy, slyšíš? Nenechám tě tady! Zůstaň se mnou!“

Dobíhá ke mně zraněný Patrik. Drží si ruku v ráně a snaží se zabránit krvácení. Doufám, že kolemjdoucí volali záchranku a policii. Potřebujeme rychle pomoc.

Vidím, že Jimmymu jde skutečně o život. Plíce se mu asi pomalu plní krví, protože se mu hůř dýchá. Potřebujeme okamžitě záchranku. Přibíhají k nám lidé. Pomoc přichází. Patrikovi nějaká žena provizorně obvazuje ruku svým šátkem a brání dalšímu krvácení. Další žena se sklání u nás. Má na sobě plášť. Máme štěstí, vypadá to, že se nacházíme v blízkosti lékárny a ona vyběhla z ní. Ihned je jí jasné, kdo potřebuje okamžitou pomoc. Vidí, že se Jimmy dusí, ví, co musíme udělat, otáčí se a volá na nějakého muže, ten se obrací a vrací se do lékárny. Musíme uvolnit plíce, aby se mohl nadechnout, potřebuji nůž, dezinfekci nebo alkohol a kousek hadičky. Objevuje se znovu stejný muž. Má na sobě také plášť. Podoba je jasná. Je to bratr ženy v plášti a oba pracují v lékárně.

Rychle se snažím stáhnout příteli taktickou vestu, je to problém, protože s ním nemohu moc manipulovat. Má na sobě ještě jednu vestu a ta je skrytá pod košilí. Naštěstí ta se dá rozložit na několik dílů. Konečně je vidět hrudník. Obrovská modřina ukazuje razanci a sílu výstřelu. Střela Jimmyho neshodila, zřejmě zakopl. Je jasné, že moje podezření bylo správné. Pád, který Jimmy absolvoval přes betonový květináč, měl fatální následky. Celou svou vahou přepadl přes hranu betonového květináče a ublížil si. Zlomené žebro poškodilo jeho plíci.

Z večerky naproti vybíhá muž a nese v ruce láhev. Sláva, je to 40% alkohol, který použiji jako dezinfekci. Sahám Jimmymu na nohu, vím, že tam bude mít nůž. Za normálních okolností bych ho měla u sebe i já, ale vzhledem k tomu, že jsem byla na konferenci, nic z toho u sebe nemám. „Promiň, Jimmy, budeš smrdět po alkoholu, ale účel to splní.“ Polila jsem mu hrudník vodkou a hledám místo, kam ho bodnu. Žena z lékárny se zděšeně na mě dívá. „Za chvíli tu bude záchranka,“ říká. „Bojím se, že tolik času nemáme,“ šeptám.

Jak to bylo, přemýšlím. Už jsem to přece viděla několikrát, ale bohužel vždy na monitoru, ale nikdy ve skutečnosti. Konečně vím, kam ho bodnu. „Jimmy, bude to bolet, sakra bude to strašně bolet, promiň, ale je to jediná možnost.“ V hlavě se mi honí: „Kde je sanitka?“ Jimmymu dochází čas, protože si trochu odkašlal a vidím na jeho rtu krev. Nemohu čekat, než dojede záchranka. Bodnu přesně mezi dvě žebra. Teď potřebuji odsát krev z plic. Konečně doběhl muž z lékárny a nese spoustu věcí, které se okamžitě hodí. Dezinfekci již není třeba, ale ostatní věci použiju. Jeho sestra mi pomáhá zavést drén do vytvořeného otvoru v hrudníku. Musím to udělat a odsát jeho krev, aby se mu ulevilo. Krvácení je asi velké a potřebujeme krev. „Potřebujeme kanylu, hadičku a krev. Krev AB+.“ Muž se vrací rychle do lékárny.

Všechny své agenty jsem naučila několik základních věcí. Například znát krevní skupinu nejen svoji, ale i svých

kolegů, aby mohli poskytnout svoji krev někomu vedle sebe. I když to má svá rizika. Bohužel, dnes máme smůlu. Ani jeden z agentů nemá krevní skupinu jako Jimmy, a i kdyby ji měl třeba Patrik, nemohl by ji dát, protože v tuto chvíli sám krvácí. Potřebujeme krev. Žena vedle mě říká: „Vydržte, za chvíli zde bude záchranka.“ Ale já vím, jak to bude dál. Až přijede záchranka, může být pozdě a rozhodně nebude s sebou vozit krev. Možná jen obyčejnou kapačku, infuzní roztok, a než ho dovezou do nemocnice, nebude mít šanci. Potřebujeme krev! Potřebujeme AB+.

Lékárnice vedle mě šeptá: „Já mám AB +. Mohu dát svou krev!“ Ale já vím, že nemohu na toto přistoupit. Uvědomila jsem si totiž, že když se ta žena k nám sehnula, udělala zvláštní pohyb ruky přes své břicho. Bylo to gesto ochrany a já vím, že ona je gravidní a ztráta krve by ji ohrozila. „Vy ne, vy jste těhotná.“

Dívám se bezmocně na Patrika a vím, že je vyděšený stejně jako já. „Potřebujeme nutně krev AB+.“ Kolem nás se seběhlo několik lidí. Někteří nás pouze sledují, jiní nabízí pomoc.

Vůbec jsem nečekala zázrak. Ale tentokrát přišel. Už před chvílí jsem řekla nahlas: „Potřebujeme krev, potřebujeme AB+!“ Jeden z přihlížejících, mladý muž, který se k nám sehnul, má krátký sestřih, typický pro vojenské kadety nebo policisty, říká: „Já mám AB+. Mohu dát krev.“ On ale není voják, je to budoucí policista, který je v tuto chvíli ještě student posledního ročníku policejní akademie a

který se nyní nachází ve správný okamžik na správném místě. Rychle vytahuje doklady a ukazuje průkazy, jak studentský, tak i průkaz dárce krve. Sundává bundu a vyhrnuje rukáv. Ubezpečuje mě, že má správnou krevní skupinu. Letmý pohled na jeho průkaz potvrzuje jeho slova.

Přestože už slyším v dálce sirény, nečekám a honem chystáme dvě kanyly, hadičku, dezinfikuji ruku nového přítele a jako za války dárce daruje krev přímo na ulici. Každá minuta, kdy Jimmy dostane krev, může pomoci. Posazuji tohoto statečného hocha vedle Jimmyho, ukazuji, jak zastavit kanylu a jak určíme množství darované krve. Patrik má za úkol kontrolu množství krve a já v duchu přepočítám minuty, kolik je limit. Po dosažení limitu se musí náš zachránce odpojit. Vedle mě zůstává stále lékárnice a její bratr, kteří na něj dají pozor. „Paní, vy také strašně krvácíte," myslí tím mě. Ani jsem si neuvědomila, že mám šrám na svém čele. Honem se natahuji do auta pro šátek a rychle omotávám svou hlavu. „To nic není, je to povrchové," a rukávem utírám zbytek krve.

Ve stejný okamžik se sjíždí jak policisti, tak i záchranná služba. Probíhá rychlá identifikace, při které Patrik informuje policisty, že já jsem chráněná osoba a on je šéf ochranky, a sděluje jim, kde se nacházejí mrtví útočníci. Lékařka, která se zde objevila, už kontroluje Jimmyho. Vedle mě stojí policistka, která okamžitě zkušeně organizuje vytýčení oblasti a obrací se na mě, co potřebuji.

Zdá se, že je to chytrá holka, která okamžitě věděla, kdo zde velí. „Zabezpečit místo činu. Na nic nesahat. Vše podléhá tajné službě. A na prvním místě jsou ranění," zní moje rozkazy. Pak ji odkazuji na Patrika jako šéfa ochranky, aby mohli společně koordinovat další postup. Přijíždí další vozy záchranných složek.

Přestože je Patrik raněný, stále pomáhá řešit základní věci. A hlavně posílá posádku druhé sanitky k Ronovi, který je stále v bezvědomí. Poslední pokyny k policistce, beru si její telefonní číslo na okamžitý kontakt. Náš nový zachránce, student policejní akademie, se právě odpojil a my naložíme Jimmyho a fofrem do nemocnice. I když se to normálně neděje, tentokrát sedím v sanitce i já. Informuji lékařku a dispečink. „Muž, věk 35 let, propíchnutá plíce, skupina AB+, krvácení 10 minut. Lidská konzerva krve na místě. Muž bez alergie…"

Současně držím svého přítele za ruku. Pevně ho držím a on drží mě. Stále je při vědomí. Myslím, že dokud se mě bude držet, tak přežije a on si myslí totéž. Na místě střetu dostal krev a nyní dostává infuzi. Tak snad to přežije.

Znovu na Jimmyho mluvím. „Vydrž! Vydrž! Už tam budeme." Pořád mi chce něco říct, ale nejde to. Proto na něj stále mluvím. „Já vím, co mi chceš říct, já to vím. Viděla jsem tvou vestu, já to vím." Stále mě sleduje. Jeho dech se zase zhoršuje. Při kašli se opět objevuje krev na rtech. Znovu musí lékařka odsát krev. Mám strach, protože Jimmy

hodně krvácí a snaží se udržet při vědomí. Jimmy mi věří, že ho zachráním. Pořád se snažím ho uklidnit.

„Mě taky zasáhli a to dvakrát. Cítím tu bolest a vím, co mi chceš říct. Šetři se. Nemluv.“ Teprve teď se uklidnil. V duchu počítám minuty do příjezdu k nemocnici. Nemůžu tomu uvěřit. Moji kolegové, přátelé, ochranka jsou zraněni a nevím, zda se z toho dostanou. Potřebuji si zavolat a požádat o pomoc.

Konečně jsme v nemocnici. Lékařský tým čeká venku a přebírá Jimmyho. Pouštím jeho ruku a šeptám na něj. „Budu tady. Rozumíš, budu tady, nenechám tě v tom samotného.“ Když jsem jeho ruku naposledy stiskla, jeho odpovědi jsem se nedočkala, myslím, že je v bezvědomí. Uhýbám zdravotníkům z cesty, ať mohou s Jimmym co nejrychleji na sál.

Přibíhá ke mně sestra. „Jste zraněna? Pojďte, ošetříme vás a pomůžeme vám.“ „Ne, ne, je to jen povrchové zranění. Škrábnutí na čele, které mám celou dobu a které jsem svým šátkem zatáhla. Já počkám. Je to jen povrchové.“ Vypadám asi hrozně. Jsem celá od krve, bohužel každé zranění hlavy hrozně krvácí. Sestřička, když vidí, že jde skutečně o povrchové zranění, běží znovu ke vchodu a vyhlíží další sanitní vůz.

Musím si nutně zavolat. Můj telefon a tablet zůstaly ve voze. Mám však telefon Jimmyho. Při sundávání vesty jsem na něj narazila, a protože nebyl poškozený, vzala jsem ho k sobě. Doufám, že Jimmy používá stále stejné zabezpečení

telefonu. Naštěstí používá. Vytáčím číslo a mluvím se svým přítelem plukovníkem.

V době střelby byl můj přítel, plukovník Rudolf Nový, již 15 minut na cestě. O střelbě ho informoval Patrik. Jsem na Patrika opravdu velice hrdá, přestože byl raněn, krvácel, dokázal informovat tajnou službu a já to ani nezaregistrovala, jak to stihl udělat. Plukovník již vrací jedno auto se společným přítelem Tobym zpět na místo činu. Jsem bez ochranky, tak řešíme, jak to udělat. Už vím, jak to udělám. Použiji místní policejní sbor a policisty z taktického týmu a vezmu si k sobě policistku Evu Honkovou, která se tak osvědčila již na místě, a jejího kolegu. Přítel Toby, vlastním jménem Tomáš Byrtus, zajistí místo střelby.

Zvedám znovu mobil a telefonuji policistce Honkové. „Tady Madam. Potřebuji nové informace o situaci.“

Dozvídám se, že Patrik je ve druhé sanitce spolu s Ronem. Místo činu je zabezpečené a čeká se na dojezd tajné služby, vyšetřovatele a také forenzního týmu. Informuji policistku o převedení jí a jejího kolegy pod mé velení. Potřebuji člověka, který zná místní poměry a pomůže mi zajistit řadu věcí. Proto dostává rozkaz, že má počkat na příjezd tajné služby.

Posílám ji do svého auta pro svůj telefon a tablet, který je zcela určitě někde v autě na zemi. Rovněž potřebuji svoji koženou tašku s doklady, která se nachází v kufru auta. Až policistka Honková předá místo činu tajné službě, vezme

moje věci a s kolegou přijedou do nemocnice za námi. Mezitím se na místě střelby objevila taktická jednotka. Tím, že jsem do akce angažovala tajnou službu, zřejmě došlo k mylným informacím. Taktická skupina místo toho, aby jela za námi do nemocnice, tak přijela na místo střelby. Když policisti zjistili, že chráněná osoba tam již není, přijedou za mnou.

Zavěšuji telefon. Téměř okamžitě znovu vyzvání. „Tady policistka Honková. Je tady muž z tajné služby a chce s vámi mluvit," a předává telefon.

„Ahoj, Toby. Nemám svůj telefon, zůstal v autě. Mám Jimmyho telefon." „Jak jsi na tom?" ptá se přítel. „Jen lehká zranění." „Co ochranka?" „Je to špatné. Jimmy a Rony jsou těžce zranění, je to s nimi zlé."

„Jak se to mohlo stát? Něco jsi přehlédla?" ptá se Toby. „Určitě ne. Hledej na místě, až to najdeš, pochopíš."

„Co mám hledat?"

„Najdi místo, kde to Jimmy dostal. U betonových květináčů zůstala tam jeho vesta, vlastně jsou tam dvě vesty. Hledej. Vesty vezmi k sobě. Nechci, aby moje vesty někdo sebral. Taky zkontroluj trezor v autě, jestli není poškozený, mám v něm zbraně. Dále sejmi otisky těch dvou střelců pro nás a předej místo činu místní policii. Bude to v režimu utajení. Teď předej telefon zpět."

„Policistko Honková, vezměte moje věci a s kolegou se hlaste zde u mne v nemocnici."

Dojíždí druhá sanitka a já uhýbám z cesty, aby zdravotníci mohli projít kolem mne. Rony je pořád v bezvědomí a na nosítkách ho vezou dovnitř. Mám špatný pocit, protože je příliš dlouho v bezvědomí a mám strach, aby neměl krvácení do mozku. Vidím Patrika, ale ten se opírá o zdravotníka. Je zřejmé, že mu docházejí síly a ztráta krve byla také velká. Museli ho posadit na vozík.

Opět je mi špatně. Strach a stres z toho všeho na mě doléhá. Musím to však překonat a jít do 5. patra na chirurgii, tam čekat na výsledky jak vyšetření, tak i operací. Asi to nevydržím. Vybíhám z budovy, sedám si na lavičku před vchod nemocnice a zhluboka dýchám. Dívám se, jak je všude krásně, jak krásně kvetou jarní květiny. Dívám se po okolí, ale radost z toho nemám. Přemýšlím, co budu dělat, když to Rony nebo Jimmy nezvládnou.

V hlavě si probírám posledních pět dní, kdy jsem byla naštvaná na Rona. Udělala jsem chybu, udělala jsem velkou chybu, že jsem uhnula ze svých zásad. Porušila jsem zásadu, že moje ochranka musí být osamělí muži, sirotci, bez rodin, žen, a hlavně bez dětí. Před pěti dny jsem totiž zjistila, že se Rony tajně oženil, osvojil si malou holčičku a se ženou čeká dítě. Moc jsem se na něj zlobila, že mi to neřekl dříve, že mě neinformoval, abych ho mohla nahradit.

Co řeknu jeho ženě Lucii? Tvůj manžel je mrtvý, ty jsi vdova, dcera je sirotek a tobě se narodí pohrobek. Nebo ještě horší varianta bude, až uslyší, že je mrtvý nebo raněný a ona potratí. Sice jsem Ronalda stáhla ze služby. Ale když

se přiblížila mezinárodní konference, dva moji lidé dostali těžkou chřipku a já jsem stáhla Patrika z tajného úkolu, aby doplnil ochranku. Tehdy přišel za mnou Rony, že mám podstav, málo lidí a že mi bude dělat aspoň řidiče. Jak jsem to mohla dopustit? Vždyť vím, že řidič bývá terčem. Spolehla jsem se na opancéřované auto, ale průbojné náboje, s tím jsem nepočítala.

Jsem naštvaná sama na sebe. Mohu za to já. Jsou to moje zásady a já je porušila. Teď mohu jen doufat, že to kluci zvládnou. Hluboký nádech a musím se tomu postavit. Musím jít na chirurgii a tam čekat, jak to dopadne.

Vyjíždím výtahem do 5. patra, kde panuje čilý ruch. Patrik sedí v čekárně a vedle něho sestřička, která se vyptává na osobní údaje. Poté odbíhá do ordinace. Patrik má na ruce tlakový obvaz, který dostal zřejmě v sanitce a nyní čeká na ošetření. Myslím, že Jimmy je už na sále. Slyším výzvu, která mě dostává do kolen. „Doktor z neurologie, ať se okamžitě dostaví na sál č. 2.“ Patrikovi i mně je jasné, co to znamená. Rony je také na sále a budou ho operovat. Nejde jen o slabý otřes mozku. Sedám si k Patrikovi a nemůžu strachem ani mluvit.

„Ježíši, Gi, tobě teče krev.“ Nechápu, co to ten Patrik říká, a pak si uvědomuji, že šátek kolem čela začíná prosakovat krví. To mi ještě scházelo, aby se o mě začal zajímat nějaký doktor. Jako první musí být ošetřen Patrik. Mé zranění je povrchové, je to jen škrábnutí, i když hodně krvácí.

Slyšíme cinknout výtah. Někdo přijel. Já i Patrik se díváme směrem, odkud jsem před chvílí přijela já. Vidíme vbíhat tři muže. No to nám ještě scházelo. Právě vběhli tři muži v černých kombinézách, taktických vestách s přilbami na hlavě a každý se zbraní v ruce. Dorazila taktická jednotka v plné zbroji a hledá chráněnou osobu, které se říká plukovník. Zřejmě velitel, který běží jako první, míří k jedinému muži, co tu je, a to k Patrikovi. Jeho oslovení: „Pane plukovníku, jste v bezpečí," mě úplně dostalo. Patrik má rozpačitý výraz v obličeji a ukazuje na mě a šeptá: „Ona je plukovník." Kdyby nebyla tak vážná situace, asi bych se hlasitě rozesmála. Ještě štěstí, že je polední přestávka a nejsou zde další pacienti. Myslím, že by všechny policejní tým vystrašil k smrti.

Velitel je lehce zaskočen, ale přesto okamžitě reaguje. „Jsem velitel týmu, poručík Michal Pokorný. A máme vás evakuovat. Vidím, že potřebujete ihned ošetřit. Sestro, sežeňte doktora! Ihned! Máme tu zraněnou chráněnou osobu." Můj bože, chráněná osoba má všude přednost. Musím zasáhnout.

„Pane poručíku, velitel jsem tady teď já. Mé zranění je povrchové, a dokud nebude ošetřen můj tým, tak na mě nikdo nesáhne. Nejprve má ochranka. Tady Patrik má střelné zranění, velkou ztrátu krve, musí být ošetřen dříve než já!" Dívám se na policisty před sebou.

„Kromě toho se nenechám ošetřit chirurgem, ti nyní nemají čas, ale plastickým chirurgem. I tak budu vypadat

jako Frankenstein.“ Sestřička jde zavolat lékaře pro mne. Musím být smířlivá a nenaštvat poldy. Ten policista mi nevěří a ostatní také ne. „Prosím, uklidněte se. Ukážu vám své doklady.“ „Doklady u sebe nemáš,“ říká Patrik, „zůstaly v kufru auta. Ale tady jsou moje doklady,“ a legitimuje se. „Její doklady jsou nyní na cestě, za chvíli je přiveze policie.“

„Máte u sebe zbraně?“ ptá se mě velitel taktické skupiny.

„Ano,“ zní moje odpověď. „Mám u sebe zbraň poručíka Poláka, který je v tuto chvíli na sále. Touto zbraní jsem před hodinou zabila oba útočníky.“

„Mohla byste opatrně vyndat vaši zbraň a položit ji vedle sebe?“

„To bych mohla. Ale zaručíte mi bezpečnost?“ Opatrně jsem vytáhla zbraň a položila ji vedle sebe na lavici. „A vy, vidím, že máte zbraň,“ říká velitel týmu Patrikovi. „Ano, mám, ze zbraně jsem nevystřelil a mám na ni povolení.“

Do toho přichází doktor a ptá se po postřeleném. Konečně se něco děje a Patrika jdou ošetřit. Patrik si sundává pouzdro se zbraní a pokládá ho na lavici.

Ptám se velitele: „Jak velký tým jste?“ „Šest členů plus velitel, dva jsou venku, dva ve vestibulu,“ zní jeho odpověď.

„Poslyšte, veliteli, nebezpečí už pominulo, oba střelci jsou mrtví a v tuto chvíli tady nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Chod nemocnice musí být zachován. V tak velkém počtu, jak tu jste, jen na mě upozorníte. Kromě toho

stejně nemáte pokryté všechny vchody. Pokud vím, dá se do této nemocnice projít přes polikliniku a tento vchod stejně nehlídáte. Měli bychom se domluvit na nějakém kompromisu. Stáhněte, prosím, své muže zvenku a z vestibulu. Stačí, když bude někdo na tomto patře.“

Poručík si mě prohlíží velice podezřívavě. Vlastně se mu nedivím. Žena, plukovník v mém věku. Zní to zcela nevěrohodně.

„Jsem opravdu plukovník, ale nejmenovala mě tato vláda, což vás asi moc neuklidnilo. Spadám pod tajnou službu a vaše prověrka zatím neodpovídá vašim dotazům.“ Slyším výtah a mám štěstí, přicházejí totiž dva policisti. Policistka Honková nese moji tašku s doklady, což samozřejmě znamená, že se situace okamžitě vyjasní. Můj průkaz mluví za vše. Beru si zpět Jimmyho zbraň.

„Tak co, veliteli? Můžeme se nějak dohodnout ohledně vašeho nasazení?“ ptám se. „Určitě se dohodneme,“ míní velitel týmu, „ale musíte se fakt nechat ošetřit, protože krev vám prosakuje přes šátek a stéká až na vaši vestu.“ Zdá se, že jsem s velitelem uzavřela příměří.

Z ordinace vyšla sestřička a sleduje, co se děje. Tolik policistů na tak malém prostoru ještě neviděla a je zřejmě z toho nervózní. „Sestřičko, nevíte, kde je ten doktor z plastické chirurgie?“ „Znovu tam zavolám, říkal, že přijde sem,“ říká sestra a mizí v ordinaci.

Konečně chvilka klidu a musím si zavolat. „Ahoj, plukovníku.“ „Jak jsi na tom?“

„Jsem stále v nemocnici a zůstanu tady. Patrika ošetřují, odražená kulka, ztráta krve. A oba agenti jsou na sále a je to špatný. Jimmy má propíchnutou plíci, těžká ztráta krve a Rony je celou dobu v bezvědomí a také ho operují. Víš, moc se o ně bojím.“

„Potřebuješ pomoc?“ „Ano, nemám ochranku. Vezmu si k sobě velitele týmu. Zařiď, prosím, jeho přesun.“ „Stačí ti jeden člověk?“ ptá se přítel.

„Ano, stačí mi jako ochranka. Mám ještě k ruce dva policisty. Toby s nimi byl v kontaktu na místě činu. Nechám si je u sebe také, potřebuji jejich přesun. Děkuji za pomoc. Taky asi budeme potřebovat hlídku před nemocnicí, která se bude střídat. Nesmí prosáknout moje přítomnost. Média musí zůstat mimo. Myslím, že nebezpečí už nehrozí, spíš chci ochranu, aby o mě nikdo nevěděl.“

Dívám se na muže před sebou. Je to velitel týmu. Co asi řekne na to, že jsem právě provedla jeho převedení a on spadá přímo pod mé velení? Doufám, že mě nebude nenávidět. Musím mu to říct a varovat ho, nemohu čekat, až to dostane příkazem po telefonu. „Veliteli,“ oslovuji ho. „Kdo je vaším zástupcem?“ „Je to kolega, který stojí vedle mě, poručík Kolář.“ „Dobře, veliteli. Protože nemám žádnou ochranku a, jak víte, jsem chráněná osoba, jste dočasně převelen pod tajnou službu a budete mě do odvolání chránit. Můžete předat velení týmu svému kolegovi. Za chvíli vám zavolají a potvrdí tento přesun.“

Poté se obracím na policistu. „Jak se jmenujete?“ „Petr Rusek.“ „Policisto, projděte nemocnici, chci se vyhnout jakékoliv medializaci. Nechci, aby se sem dostali novináři. Moje fotografie se nesmí nikde objevit. Když budete potřebovat pomoc, máte oprávnění o ni zažádat. V tuto chvíli podléháte jenom mně. Informaci o přesunu budete mít během pár minut v telefonu. Budete mít k dispozici ještě jednu posádku, která bude před nemocnicí.“

Pak se obracím na policistku. „Pro vás platí totéž. Spadáte přímo pod mé velení. Vy budete mít strategickou pozici. Všechny informace půjdou přes vás. Budete sledovat, jak probíhá ošetření mých lidí, a budete mě pravidelně informovat. Když dojde ke změně, vyhledáte mě a budete mě informovat ihned. V tuto chvíli je nejdůležitější jejich život. Patrika, šéfa mé ochranky, už znáte. V tuto chvíli ho ošetřují, potom můžete vše konzultovat s ním. Většina lékařů a sester prochází touto chodbou. A tudy povezou i mé kolegy.“

A já se jdu konečně umýt. Jsem stále celá od krve. A zdá se, že ten plastický chirurg vůbec nedorazí. Kromě toho jsem zřejmě urazila muže, který donedávna vedl svůj taktický tým a který mi možná tady vyšel vstříc.

Jsem na sebe naštvaná. Jsem špinavá, unavená, cítím krev, pot, střelný prach a alkohol. Konečně klid, jsem na dámských toaletách. Mám štěstí, zřejmě nedávno prošly rekonstrukcí. Kdysi jsem tu byla, záchody byly malé kamrlíky, které nešly ani zamknout. Teď to tu vypadá lépe.

Dvě velká umyvadla, dokonce i zrcadlo. Můj bože. Právě jsem se uviděla v zrcadle. Nejenže mám od krve ruce, ale znovu i obličej. Kolem pravého oka se mi dělá modřina, o které ani nevím. Krev začíná prosakovat přes šátek, který jsem si provizorně omotala kolem hlavy. Rozmazanou krev mám v podstatě po celé tváři.

Stále mě bolí v zádech a bojím se, že mám větší zranění, než jsem čekala. Musím se vyčurat a přesvědčit se, že nemám v moči krev. Dostala jsem dvě rány do zad. Bylo to sice trochu výš, než jsou ledviny, ale stejně se mohlo něco stát.

Zdá se, že tentokrát ledviny měly štěstí, protože vesty mě ochránily. Aspoň se v klidu umyju a musím přemýšlet, co dál. Bojím se strašně o své lidi. Doufám, že to Rony a Jimmy zvládnou. Nemohu se na nic soustředit. Hlavou se mi honí myšlenky, zda jsem někde neudělala chybu. Přehlédla jsem něco?

Někdo klepe. „Prosím, vstupte.“ To jsem nečekala. Můj nový bodyguard právě vstoupil na dámské toalety. „Jen pojďte dál.“ Vypadá jinak než předtím. Odložil pušku, sundal si přilbu a kuklu a dívá se na mě pěkně naštvaně.

„Fakt jste mě přeložila k sobě pod tajnou službu?“

„Pojďte dál a zavřete, prosím, ty dveře.“ Můj hlas zní unaveně.

Vešel dovnitř. Opřel se o dveře a dívá se na mě. Je naštvaný, hrozně naštvaný a já jsem zase tak unavená. „Promiňte mi to, prosím,“ vypadlo ze mě. Vtom se mi

udělalo špatně. Vbíhám do kabinky a dávivý reflex jasně říká, co mi je. I když jsem celý den téměř nic nejedla a nepila, objímám záchodovou mísu, i když není co zvracet, je mi prostě špatně. Taková potupa. Krásný muž na dámské toaletě. A já objímám záchodovou mísu. To se může stát jedině mně.

Nedá se nic dělat. Jednou z té kabinky budu muset ven. Jdu k umyvadlu se umýt a vypláchnout si pusu a také umýt si obličej. „Už je vám lépe?“ „Ne, bohužel,“ zní moje odpověď. „Potřebujete něco?“ „Ano, venku na chodbě mám koženou tašku, děkuji.“ Zvuk dveří naznačuje, že můj ochránce právě prošel ven pro moji tašku. Opatrně sundávám šátek z hlavy. Je to horší, než jsem čekala. Rána je dlouhá, ale není hluboká. Musím si to aspoň trochu omýt a pak půjdu hledat toho zatraceného plastického chirurga. Začínám být naštvaná. Ano, nechtěla jsem se nechat ošetřit, chtěla jsem nejprve ošetřit své lidi. Ale o ně se starají chirurgové. Kde je ale někdo z plastické chirurgie? Řekli mi, že přijde sem. Asi je to tím, že je polední pauza.

Znovu slyším dveře. „Tady máte svou tašku. Chcete něco podat?“ „Ano, díky, otevřete ji, mám tam ústní vodu, papírové ubrousky a whisky.“

Nejprve ústní voda, pak sahám po whisky. „Chcete panáka?“ „Ne, je to jen dezinfekce.“ Nejprve šátek peru ve studené vodě, pak s ním omývám okolí rány. Vůbec to nejde, mám krev i ve vlasech, to ale nyní asi nevyřeším. Namáčím papírový kapesník alkoholem a čistím si čelo.

„Vy to fakt používáte jako dezinfekci?“ Díváme se oba do zrcadla a každý pozorujeme toho druhého. „Ano, je to alkohol a mám ho místo dezinfekce a řeknu vám tajemství. Jsem alergická na běžné dezinfekce. Takže až někoho uvidíte, že ji chce na mě použít, máte právo ho zastřelit. Pamatujte si, vždy musím být ošetřena jedině alkoholem nebo čistým lihem.“

Dívám se na toho muže a vidím, že se jeho postoj změnil. Už není tak naštvaný, spíš překvapený. Obracím se na svého bodyguarda s prosbou. „Pomůžete mi s tou vestou?“ „Ano, samozřejmě.“ Dívá se na moje záda a vtom si uvědomí, že jsem asi postřelená. Teprve nyní vidí dva otvory v taktické vestě. Otáčí mě, honem mi rozepíná vestu a vidí, že mám na zádech v halence také dvě díry. Jeho oči, jeho výraz se změnil, v tu chvíli vidím jeho strach. Jeho ruka klouže po mých zádech. „Žádná krev?“ Ale ozve se zvonivý zvuk, jako když něco kovového spadne na dlažbu, a znovu ten samý zvuk. „Co to sakra je?“

V jeho ruce se nacházejí dvě střely, které právě sebral na dlažbě a v úžasu si je prohlíží. Naprosto nevěřícně se dívá na mě a znovu je prohlíží a konstatuje: „To jsou…“ Já ho přeruším a říkám: „Dobře je schovejte, je to důkaz.“ Dívá se mi do očí. Je tak blízko. Prohlížíme se navzájem. Mám zakloněnou hlavu. Je vyšší, mnohem vyšší než já a stojí blízko mě. „To není možné, to jsou průrazné, ale jiné, než znám.“

„Ano, to jsou průrazné. Je to nový typ. Ještě není v oběhu. Dobře je schovejte. Rozumíte mi? Je to důkaz. S nikým o munici nemluvte.“ Poslední slova jsem jen zašeptala. „Jak to, že nekrvácíte? Nejste zraněná? Jak to?“ „Podíváme se, možná jsem zraněná.“

Rozepínám svoji halenku a sundávám ji. „Co to máte na sobě?“ znovu se ptá poručík. „To je taky vesta. Ale vypadá jako obtažené tílko.“ Opatrně rozepínám vestu na bocích, sundávám ji z ramen a ptám se: „Jak moc jsem zraněná?“

„Máte dvě obrovské modřiny na zádech, ale krev žádná. Jen kolem krku máte krev, zřejmě vám stéká kolem šátku z poraněného čela. A co je toto, vypadá to jako obrovská jizva, ale taková zvláštní?“ „To nic, to je staré zranění,“ odpovídám. „Máte také modřinu a odřeninu na paži a na boku.“ Namáčím svůj špinavý šátek od krve pod tekoucí vodou a podávám mu ho. „Potřebuji utřít zateklou krev.“ Otáčím se zpět k zrcadlu. Sleduji poručíka, jak se opatrně snaží setřít krev. Místy je krev zaschlá, a proto znovu namáčí šátek. Nakonec mi ho vrací a čistím si i zakrvácenou vestu. Pak se snažím vysušit vestu papírovým ubrouskem. Poručík si stále prohlíží má záda. „Opatrně prsty přitlačte na modřiny, potřebuji vědět, zda jsou žebra pouze naražená. Doufám, že nejsou zlomená. A nyní pomozte mi zpět do té vesty a nikomu, rozumíte, nikomu o ní nesmíte říci. Když někdo zjistí, že používám dvě vesty, bude při dalším útoku s tím počítat. Příště už nebudu mít takové štěstí.“

„Máte zepředu, tam, kde končí vesta, bolavý šrám.“ V oblasti břicha mám skutečně velký krvavý šrám. Po té střelbě se mi vesta posunula a já si ji zapomněla upravit. Beru do ruky papírový kapesník a namáčím ho v alkoholu. Otírám si opatrně podřenou kůži na břiše. Bolestí se mi lesknou oči. Vím, že mě poručík sleduje. „V mé tašce jsou hygienické vložky, podejte mi jednu.“ Moje přání ho zřejmě vyvedlo z míry. Já se trochu usmívám a říkám: „Víte, poručíku, dámské vložky se dají využít i jinak a nejlepší jsou ty s křidélky.“ Pak beru vložku a lepím ji na hranu své vesty. „Teď už to nebude tak bolet.“

Díváme se jeden na druhého. Já s krvavým šrámem na hlavě a modřinou pod okem. On krásný muž, vysoký, svalnatý, trochu delší vlasy, třídenní strniště. Oslovím ho jako první. „Miku, ještě se na mě zlobíte?“ „Ne, nezlobím a jsem Michal.“ „Já vím, Miku, já vím a děkuji.“ Opírám se o umyvadlo a stále se dívám na muže před sebou. Oblékám si zpět halenku. Taktickou vestu si nesu v ruce, ale už si ji neoblékám.

Vycházíme společně z toalety. Zamířila jsem ke dveřím ordinace a znovu se vyptávám na plastického chirurga. Sestřička je evidentně nervózní a chce znovu urgovat na oddělení plastické chirurgie, ale já jí v tom bráním. „Už jste asistovala při šití ran?“ ptám se sestřičky. „Ano, ale nemohu to sama dělat.“ „To nic, musíme se do toho pustit spolu, můžeme říci, že jsem vás donutila,“ zní moje odpověď.

„Musíme to vyčistit alkoholem, nikoliv dezinfekcí.“
„Dobře,“ odpovídá sestra.

Sedám si do křesla a sestřička se ke mně sklání. „Co to děláte?“ Ozve se mužský hlas ode dveří. „Pane doktore, nemohli jsme se vás dočkat,“ šeptá sestřička. „Uhněte, udělám to sám!“ Konečně vidím toho namyšleného doktora. Jeho plášť vypadá, jako by ho vytáhl někde z koše. Smrdí až ke mně. Proboha, cítím pot a alkohol, ten chlap snad pije v práci. Když se ke mně sklonil, ucítila jsem i něco jiného. Samozřejmě jsme se ho nemohli dočkat, protože pižmo, které bylo cítit, bylo jasným důkazem jeho aktivity. Zřejmě si to v polední pauze rozdával někde s kolegyní. Jeden pohled na jeho ruce, nepatrný třes, známka toho, že přede mnou stojí alkoholik. Když zjistil, že má jít někoho zašít, nalil si panáka, aby se třesu zbavil.

„Když jste zraněná, proč trčíte tady? Měla jste přijít na plastickou chirurgii.“ Dívám se na toho arogantního a ožralého doktora. Většinou se všemi vycházím a lékařů si skutečně nesmírně vážím, ale tentokrát jsem unavená, vystresovaná a v tomto okamžiku pěkně naštvaná. „Sestro, uhněte.“ Bože, to je ale hovado a k personálu se chová otřesně.

Moje trpělivost je u konce. „Odstupte ode mě. Vy na mě nesáhnete. Miku, pojďte sem a vyhoďte toho chlapa!“ Chudák můj bodyguard, nechápe, co se děje. „Ten chlap je opilec a ruce se mu třesou. Ten na mě nesmí ani sáhnout.“

Michal na nic nečeká a vytahuje doktora na chodbu. Teď je vidět, že doktor sotva stojí na nohou.

„Nebojte se, sestřičko. My to spolu zvládneme. Víte, kdyby to nebylo na hlavě, tak bych si to zašila sama.“ Sestřička nevěřícně sleduje mě i Michala, který se postavil do dveří a brání evidentně ožralému a hulákajícímu doktorovi ve vstupu do ordinace. Pak je najednou klid, doktor zřejmě odešel. Nebo ho možná vyhodil některý z policistů. V tuto chvíli je mi to jedno. „Nechcete počkat na doktora z chirurgie? Jakmile skončí operace, tak přijde. Další lékař v tuto chvíli ošetřuje ruku vašeho přítele.“ „Ne, uděláme to samy. Vždyť je to jen škrábnutí. Myslela jsem, že to bude horší. Je to povrchové, ale hodně to krvácí. Stačí to jen vyčistit alkoholem a lehce to stáhneme k sobě. Počítám, že pár stehů bude stačit.“

Sestřička je opravdu skvělá. Opatrně k sobě stahuje natrženou kůži a dělá uzly. Shodla jsem se s ní na tom, že čím více stehů a jemnější steh, tím bude jizva menší. Na závěr znovu použila líh a lehce přelepuje na několika místech zašitou ránu. Mám úsměv na tváři a ona také. Myslím, že mé díky sestřičku velice potěšily. Vypráví mi o tom, jak si bere směny navíc, ne proto, že by bylo málo sester, ale proto, že se stará o svou postiženou dceru. A její máma jí pomáhá s hlídáním. Z toho, co slyším, je zřejmé, že hlavním důvodem jejích směn navíc jsou finanční potíže. Pak se ke mně naklání a šeptá: „Na našem oddělení jsou bezvadní doktoři, ale tady ten je známý svými úlety.“